

Ik zie ik zie wat jij niet ziet.....
Wat zie ik eigenlijk ?

Beste ouders,

Wij zijn bezorgd over gedrag dat gestuurd lijkt te worden door de indrukken van games, films en horror- helden waaronder angry birds, kakkerlakkenspel, tom en jerry en noem maar op.

voorbeeld:

Een kind speelt dat hij een kakkerlak is en maakt een verpletterende draaiende beweging met zijn voet. Diegene die daaronder ligt is nu dood, morsdood. Het kind noemt de naam van een andere kleuter daarbij. Deze kleuter reageert bang en aangeslagen.

Het "spel" dat het trappende jongetje speelt is het naspelen van een computerspel . Wanneer wij kinderen dit soort spelletjes/filmpjes/games na zien spelen, moeten we eigenlijk blij zijn dat hun nabootsingsvermogen nog zo intact is.

Wat een kind ziet en meemaakt moet worden nagespeeld. Voor hem zijn alle indrukken echt. Hij speelt na om er van te leren, om zo mens te kunnen worden, te voelen en te snappen wat de bedoeling is van het leven op aarde.

Helaas zijn de opgenomen beelden vaak niet nabootsingswaar-

dig. Zij verstoren het spel van het kind en verstoren maar al te vaak de sociale contacten, omdat het kind agressie nabootst. Het heeft agressie gezien zonder dat pijn zichtbaar was of gevoeld werd, schade werd in een oogwenk hersteld. Dat dit in het werkelijke leven niet zo is wordt door een jong kind nog niet begrepen.

Een klein kind leert door na te bootsen. Dat is zijn unieke en meest adequate manier van leren. In die fase van 0 tot het zevende jaar viert dit

vermogen hoogtij. Hoe jonger hoe dieper de indrukken binnenkomen. Als we dit respecteren en er naar handelen, dan hebben we een prachtig stuk opvoedingsgereedschap in handen.

We hoeven alleen maar het goede voorbeeld te geven en een gezonde basis voor het leven is gelegd. Is dat nou zo moeilijk?

Ja, dat is moeilijk en het wordt de opvoeders en de leerkrachten steeds moeilijker gemaakt.

De mogelijkheden van de sociale media zijn bijna onbegrensd. Wat we enkele jaren geleden nog voor onmogelijk hielden is nu al heel gewoon.

Ons dagelijks leven doet ons veel vertoeven in de virtuele wereld.

Voor een volwassene al een klus om hier mee om te gaan. Voor een jong kind een onmogelijkheid.

Wat hebben de kinderen nodig?

Kinderen hebben bescherming en begeleiding in de werkelijke wereld en in de virtuele wereld hard nodig.

Wanneer we stil durven staan bij wat deze virtuele wereld het kleine kind aanbiedt aan indrukken dan is dat immens. Het is beangstigend veel, snel, flitsend, vol geluid en beweging en vaak chaotisch.

Misschien staan we hier liever niet bij stil. Het is nu eenmaal onze tijd die dat met zich mee brengt.

Wij willen en moeten toch met onze tijd mee gaan? Maar toch....

Als we dan geconfronteerd worden met een snikkend kind dat angstig aan juf komt vertellen dat kakkerlak hem dood heeft getrapt, of dat thuis vertelt niet meer naar school te durven omdat de angry birds hem gaan vangen, dan moeten we onze ogen wel openen voor wat we misschien liever niet zouden willen zien.

Het is spel waar angst uit spreekt, een spel, waar agressie en vernietiging een grote rol in hebben. Kinderen raken in de ban van angry bird, kakkerlak etc..... Ze zijn niet meer vrij en tot gezond makend vrij spel in staat.

Niet meer vrij om via het spel een gezonde verhouding met de wereld tot stand te brengen. De onverwerkte beelden zitten hen in de weg. Het moet worden uitgespeeld.

Op onze school vinden wij spelen heel belangrijk. Het spelen van een kleuter is leren.

Met spel bedoelen wij spel, waarin het kind de echte mensenwereld, aangevuld met zijn eigen fantasie kan naspelen en zo de echte mensenwereld kan leren kennen.

Het spel van vader en moeder, opa, oma, de bakker, het kleine kindje, de poes, de prinses, de koning en koningin willen zijn. We gunnen de kinderen dat zij deze figuren kunnen laten ontstaan uit hun eigen fantasie, met hun eigen creatieve schepingsvermogen.

Het spel met water en zand, het bouwen van hutten om zo een eigen huisje te hebben, het in te richten en het dagelijkse leven naspelen.

Spelen met de taal, nieuwe woorden uitproberen en deze al spelend eigen maken en betekenis geven.

Er wordt veel onderzoek gedaan naar de invloed van de sociale media/ beeldschermen op de ontwikkeling van de kinderen. De rapporten liegen er niet om. Asociaal en agressief gedrag wordt door de computerspellen en filmpjes constant gevoed en getriggerd.

We moeten U bekennen dat deze tijd iets van ons vraagt waar we geen pasklaar antwoord op hebben.

Deze brief sturen wij U als een wake-up call .

Alles wat uw kind ziet zou U ook moeten zien en wel door de ogen van een jong kind, waarbij alles diep binnenkomt. Een "spelletje" is voor hen de werkelijkheid. Het zijn hun helden en voorbeelden.

Hun helden en voorbeelden moeten nu nog hun ouders, opa's oma's juffies, burens etc. zijn.

Echte mensen met echte menskenkwaliteiten, zodat jezelf echt mens kunt worden. Zoals je bij het vertellen van en verhalen altijd afstemt op de leeftijd of op wat kinderen aan kunnen en bijstelt wanneer je ziet dat het te spannend wordt.

Zo is meekijken, meespelen echt een vereiste, zo zie je als ouder ook wat er aangeboden wordt en kun je bijsturen. Kun je begrijpen wat je kind angstig maakt. Daarnaast is voorkomen beter dan genezen.

Ik zie ik zie wat mijn kind ziet.....

Ik weet wat het ziet.

Kiek Klappe

Ria van der Kruijf